

Från pressfronten den 23. december 1946.

N:r 90.

Krigslagarna. Nya tider medför nya seder, heter det i en ledare i Ny Tid (sd) som skriver: Regeln har inte haft obetingad giltighet inom det militära, men alldeles utan tillämpning är den inte. Något har skett inom den svenska militärkåren under de senaste åren. En ny, friskare, ja man skulle med något som allti-jämnt är en stilla överdrift kunna säga folkligare anda har vunnit insteg. Militärerna har öppnat kaserngrindarna och är icke så dödligt rädda som förr för att släppa in civila impulser. Särskilt inom det yngre officers-gardet finner man en anda, som ganska bjärt kontrasterar mot den äldre, en medveten strävan att knyta kontakter utåt. Mycket påtaglig är denna strävan bland de män som nu står i spetsen för vårt försvar. Man håller på att "civilisera" militären, dels kanske i förhoppning om att därigenom också kunna "militarisera" de civila. Uttrycket är vitsigt tillspetsat och avser att karakterisera militärledningens försök att skapa större för-ankring för försvaret ute bland de civila, vilket icke kan ske om man inte själv står öppen och mottaglig för civila impulser. Så MO ska inte vara alldeles säker på att höga militärledningen kommer att avstyrka hans förslag om lika straff för lika förseelser. Det sitter karska karlar i vår militärledning och de kanske är djärva nog att gå in på denna reform, som de civila sedan länge betraktat som naturlig och ur demokratisk syn-punkt ofrånkomlig.

Hr Du Rietz. Med anledning av en tidigare på pressfronten citerad artikel i Tiden av G. Du Rietz, skriver Sydsvenska Dagbladet (h) på ledande plats: I den socialdemokratiska tidskriften Tiden har man nu senast i en artikel tagit upp anledningen till den förfelade rekryteringen. Skulden ligger enligt författaren - en direktör och förutvarande aktiv officer - i den förfärliga "militärandan". Inga ord synas starka nog för att brännmärka arbetet inom försvaret och främst naturligtvis dess ledning. Nu skulle man ju gärna vilja tro, att ett så pass officiellt organ som Tiden vore en smu-la nogräknat vid valet av medarbetare. Så är tydligen inte alltid fallet. Går man nämligen till Militieombudsmannens årsberättelse för 1944, finner man i denna, att den bälde kritikern hr Gunnar Du Rietz förekommer i ett för honom själv föga smickrande sammanhang. Det gällde ett utnyttjande av en underordnad för anmälan av förmån. MO konstaterar helt kallt i sin officiella redogörelse, att "Du Rietz handlingssätt innebure ett sådant avsteg från det uppträdande man borde fordra av en officer, att MO ansåge sig icke kun-na underlåta att beivra felet". Hr Du Rietz är således icke rätte mannen att kritisera andan inom försvaret. Vi skulle gärna vilja rekommendera redaktionen för Tiden, att innan den en annan gång släpper fram hr Du Rietz närmare studera detta aktstycke. Att tidningen Expressen i Stockholm med hull och hår slukar hr Du Rietz snedvridna och generaliserande framställ-ning, måste ju med den kännedom man har om tidningen i fråga anses vara fullt i sin ordning. Vill tidningen effektivt avskräcka ungdomar från anställning inom försvaret, är dylikt sensationsmakeri naturligtvis fullt på sin plats. Härvidlag handlar tidningen helt i stil med publicerade inlägg på insändare-avdelningarna i Stockholms eftermiddagspress. Här förekommer nämligen ganska regelbundet, att personer öppet få varna fäder och f.d. stamanställ-da för att tillråda söner respektive yngre bröder att taga värvning. Här om någonsin föreligger väl ett missbruk av det fria ordet, på vilket veder-börande, inte minst inom försvarsstabens pressavdelning, borde ha sin upp-märksamhet riktad.